

- б) Доколкото предприемачият мерки надзорен орган (в настоящия случай: Германия) може да извършва самостоятелна проверка: трябва ли член 28, параграф 6, второ изречение от Директива 95/46/ЕО да се тълкува в смисъл, че надзорният орган може да упражнява предоставените му по член 28, параграф 3 от Директива 95/46/ЕО ефективни правомощия за намеса спрямо установени на неговата територия лице или структура на основание съвместна отговорност за нарушения на правилата за защита на данните, извършени от установеното в друга държава членка трето лице, само и едва когато предварително е поискал от надзорния орган на тази друга държава членка (в настоящия случай: Ирландия) да упражни своите правомощия?

⁽¹⁾ Директива 95/46/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 24 октомври 1995 година за защита на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни (ОВ L 281, стр. 31; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 17, стр. 10).

**Преюдициално запитване от Amtsgericht München (Германия), постъпило на 18 април 2016 г. —
Наказателно производство срещу Tanja Reiter**

(Дело C-213/16)

(2016/C 260/25)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Amtsgericht München

Страни в главното производство

Tanja Reiter

Друга страна: Staatsanwaltschaft München I

Преюдициални въпроси

- 1) Допускат ли член 2 и член 6, параграфи 1 и 3 от Директива 2012/13/ЕС ⁽¹⁾ на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2012 година законодателна разпоредба на държава членка, която в наказателното производство задължава обвиняемия, който няма местоживее в тази държава членка, да посочи съдебен адресат за целите на връчването на постановено срещу него наказателно определение, макар и вследствие на това да се окаже, че обвиняемият не разполага с пълния срок за подаване на възражение против постановеното срещу него наказателно определение, при положение че освен това обвиняемият няма и адрес, на който може по доказуем начин да бъде уведомен за постановеното срещу него наказателно определение, като поименното посочване на съдебния адресат и на неговия адрес би позволило на обвиняемия да държи съдебния адресат информиран за това къде той може да му предаде наказателното определение с показателство за извършеното съобщаване?
- 2) Допускат ли член 2, параграф 1 и член 6, параграфи 1 и 3 от Директива 2012/13/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2012 година законодателна разпоредба на държава членка, която задължава обвиняемия в наказателното производство, който няма местоживее в тази държава членка, да посочи съдебен адресат за целите на връчването на постановено срещу него наказателно определение, като за целите на изчисляването на срока, в който направеното възражение е допустимо, поначало е достатъчно съдебният акт да е връчен на съдебен адресат, при положение че при изпускане на така изчисления срок обвиняемият може да поиска неговото възстановяване и в тази хипотеза е достатъчно като уважителна причина да се посочи обстоятелството, че постановеното срещу него наказателно определение му е било препратено, като след неговото получаване той е подал възражение в съответния срок, тоест, когато той може да се ползва от пълния срок за подаване на възражения, след като този срок е бил възстановен, дори и законът да предвижда, че в случай на изпускане на срока по правило постановеното срещу него наказателно определение подлежи на изпълнение?

⁽¹⁾ Директива 2012/13/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2012 година относно правото на информация в наказателното производство (ОВ L 142, стр. 1).